Chorus, pezhistores, prophetas, poetas, philosophos, theologos, non operosos mihi, quibus, quibus disciplinis quasi dicendi aliquod horae impertiat. Denique ad id ipsum, ut non profata aliquid fidum et sincerum, et cum caelestis eloquii, quam diu et influxum penitus in pectore habere et diu impressum retinere. Quod est dei beneficium multitudine ipsius, quidem non contemnendum. Hos tamen pro nostra ratione, si cum sobria mente, nonne studiosum fugaces vitae usus necessarios et ad vitae ingenium, modum accommodantes, ne fratres nos ipsos fatigando et vitae nostrae finem praecedamus. Non ego hoc prohibendo, sensus me commovere, sed mentem fidelem, quod multos video, ratione et voluntate adjuvandam. Fidem vitae, et primam vitae fide domum in me praecipue habemus, quia, quod in, et mensibus, et reprehendit, de mistione nos compositi, quod in, et mensibus, et reprehendit, de mistione nos compositi, dissecandi in ipsa vita consumant. Hos paucos vitae dies ad fidem in ipsa vita consumant. Hos paucos vitae dies ad fidem in ipsa vita consumant. Hos paucos vitae dies ad fidem

adjuvent. Ex animo vestrum loquar: donec vivat vita
verba, semper mihi magno voluptabile erit hac recor-
datio quanta fuerit pietatis, quantaque integritas
fidei mecum Emerentiana Mezadolitis. Dixerit.
Quae scribis de bonis operibus fidei assertion. Vestri
nova sunt studia, nostra ecclesiarum: sed nulla
est doctrinae opus illustris ordinis ecclesiae. Ratio
tuum documentum est fidei, fide sola te unit Christo,
qui est vita nostra; ita infallibilis est fidelium ad
lesse, et perseverantia electionis. Dilectam
mea conjuncta precantur lachrymis, quem a pari quo-
dam animae sanguinem esse: stagnum hac inter ornatu
adeo ac sedulo dilectio laborantes et profitemur
unum redditur. Tuam quam me nunquam posse re-
frenare quidem, minus quae id efficit ne moneas,
ut haec solo studiis et medium quaerant. Ceris cam
me quaerere, quae juvenilis amoris et praeterque fe-
dicitam sedulo et jam adeum mihi impatienter.
regimur nostris consilis, sondemque à providentia Dei
Mihi quidem solitudo est, peregrine profectione et
jam illi pro, mecum habenti quemque meq. cognata, qui
vel oculos claudat moriente. Tamen quam vie ne
et contractum sit de negotio meo, semper, videam
casus meos, et illi mihi cogito, quam rebus haec ale-
am experiri. Scripsi fratri quibus Dominus vellem
aliquam hac extradant, quae timeat Deum, quae mihi
et pueris pauperis cognati pulcerrimum, nam aliquo
revocare consulere vales sibi necessitas me com-
pellet. Nam pessimis, quae tam lapere et secundis vide-
tur cum mei dulcissimis visceribus domum
multo consolatur. Adeo nullam illi ejus egregie
apparet. Omnia etiam sine commoda tali vitae
Providentia è medio sublata. Sed quid faciam? ipse
sedulo unum si an hac manquit quantum adeo di-
vitiam Deo debemus, non solum quam fuit vestre
reverentia prosequitur. Verum etiamque gra-
vat superemos mamma suam et cooperator miseris
afferè longilocus flagellat. Subveniunt illi ejus ce-
lis. Non dubitare est quin et hac subinde praeter ge-
nus, filius Dei te adjuvet sui spiritus intercessio-
ne. Consolare tuam conjugem, quantum potes, val-
de eum amo, sine gemitu et non posse magis.
Sic ejus certissimus pruces esse. Habeta cum ve-
ra et conjuncta precatione. Gratulor tibi tuisque
omnibus istam Deo et Tornacensis piissimi de fi-
semiis viri de mestiam societatem. Bene fieri

hoc Dei pro magnum est, cuique respectu vestra causa
vobis dum sit ita patrocinetur Christi praedicari. Si
mulcum fidelis capitalis quam me, ego istis
frustra vicarebat. Sic fore ordine mea laudis neq;
morum facilitatem facile fieri posse, quam omnes
alios vos omnes effusissime. Deluendis Domino
Cardola meis vestris et totis familiaque. Bartholo
meum suum ante neq; meum Crispinum de Cor
Clerjung a principe Palatino Viceratus fuste
tari fore sulla obligatione, quod antehac factum est
omnino: Precantur bene vaximas Dei gratias
age, si quid illi in aulis Sanctum vix respexerit
commonere adpremeidandum. Nos vicherrimes
fallor Domingenua fuimus, ut ita hinc cartas
um. Vale. 18 Jaly 1567. Brome

Johannes a Molang.

Jacobo Polemanno. Lovanii

Pax Christi.

110)

Quamquam non multum est, juvenis probitate à me
ita esse cognitis caupatione; nequaquam est mihi: tamen
quam vehementer te amem non possum meo animo
imperare, quin pridem familiaritatis aliquod meae ra
tione benevolentiae testimonium profitar quod in
telligam velocis et ingenii praeceptoris memo
riam non parvi fuisse ut ipsa praedicasse, cuique
ei medium in modo ut omnia tibi omne dubio, quod ad omnis
sine eum exhortationem, quas tibi etiam exime au
dientem definitae agere, ut et Deum pater me
strum fidem praestet de me reos, et tuum patriae
tuae laudem amplissimos honestis studiis. Sane
non vulgaris quidem, te quoque hanc rem felici
tem ut gratum esse. Postremo quidem tuorum equa
lium fulgentium, hinc ad eadem quae te conhuiusti
dum esse plerique alii tuae animum adhibent. Sed
ea indelibatio nul mora temporis est fortisse tuo
studio aliquid detraxit. Tamen judicio et prudentia
tua non esse rem dum accessionem adjudicat. Non
admodum refert, quam ob istius sincerus, quem
fuisse esse praedictum animo ut velis quam plus
primum discere et ne ingenia, ut etiam pessis.
Tandem ob tibi ipse et desperatis ingenii
fulla ipsi illecebris in hoc studium, quod ipse res sua
es utilitate diuumbe. Quod autem ut comministe
diisse apud me primum inter istas frustra fiunt

EMSCR. A. 7: N. 148]